

Väderöbod är den ensligast belägna fyrplatsen i Sverige.

Det skedde så många förlisningar runt Väderöarna så staten ansåg det nödvändigt att sätta en fyr på denna ö. 1867 anlades fyrplatsen och då byggdes den första fyren. Konstruktör var Gustav von Heidenstam och det var den andra fyren av Heidenstam-typ på västkusten. Den restes på södra delen av ön och fick en sammanlagd höjd över havet på 32 meter. Fyren tändes första gången 22 september 1867 och hölls tänd med hjälp av lysolja, senare med fotogen. Fyrapparaten var från Frankrike och roterade ett varv på 8 minuter och avgav ett blänk var trettionde sekund.

För att sköta fyren behövde det naturligtvis bo människor på fyrplatsen hela året. Bemanningen utgjordes av fyrmästare, fyrvaktare och två fyrbiträden.

Boningshusen på Väderöbod uppfördes under sommarmånaderna 1866-1867 och var bebodda av fyrpersonalen och deras familjer fram till 1965. Under tidigt 1900-tal bodde ca 25 personer, barn och vuxna, på ön och då fanns här även en "lotsbarnsskola" med egen lärarinna. Under en period drevs gemensam skola för alla barn på Väderögruppen. Ena terminen hölls skolan på Väderöbod och nästa termin på lotsplatsen på Storö. Barnen fick då inackorderas på respektive ö.

Väderöbod saknar egentligen hamn. Det har alltid varit en utmaning att angöra Väderöbod och under hela tiden som det bodde folk här fick man antingen dra eller hissa upp båtarna. Provianteringsresorna i segelbåt in till Fjällbacka kunde endast ske i "gott" väder. Det hände då och då att fyrpersonalen, då de kom åter ut till Väderöbod, fick vända in till land igen eftersom sjögången var så besvärlig att det inte gick att lägga till på Väderöbod. De nuvarande vågbrytarna och kajerna i de båda "hamnarna" tillkom på 1930-talet. Ett annat problem var bristen på färskvatten. Dricksvattnet togs från en av de större vattensamlingarna på ön, renades genom ett sandfilter och leddes ner i en reservoar. I hårt väder, då saltvatten i stora mängder vräktes över ön, gick vattnet då inte att dricka. På senare tid byggdes cementerade vattenreservoarer som fylldes med regnvatten från taken.

Heidenstamsfyren släcktes i december 1964 och revs 1969.

Det finns en anekdot som vi inte kan undanhålla er:

Väderöbod rapporterade in väder via siffror i fem kolumner. På 50-talet rapporterade fyrmästaren, som ibland medicinerade med starka drycker, in en rapport som betecknade sandstorm. SMHI misstänkte att sandstorm var ovanligt på Väderöarna och ringde för att förhöra sig om rapporten. De fick svaret: Här begås fanimej inga misstag. Den dagen nämndes Väderöbod inte i radions sjöväder.

Den nya fyren byggdes 1964 är och är ett betonggjutet 19 meter högt torn. Fyren är helautomatiserad och drivs nu enbart med solceller, tidigare med elektricitet via kabel från land. Sjöfartsverket tänker släcka fyren eftersom de anser att sjöfarten inte längre behöver det hjälpande ljuset på Väderöbod.

Sedan 1997 ligger ansvaret för alla byggnader på Statens Fastighetsverk. Hela ön ingår i ett fågelskyddsområde och under sommarmånaderna råder landstigningsförbud. En förening har sedan 1979 en överenskommelse med staten där de fått ansvaret för att restaurera byggnaderna, ett arbete de skött under alla år. Föreningens medlemmar har dispens från landstigningsförbudet som finns mellan 1 april till 1 augusti.

Strax väster om Väderöbod har SMHI en vågboj, man kan se våghöjden som den registrerar på SMHI:s hemsida. När orkanen Gudrun drog fram i januari 2005 mätte bojen här 11,2 meters våghöjd. Sedan gick den sönder.